

samme som den gamle Fattighjælp, idet det er Kommunalbestyrelsen, der bestemmer, hvorvidt den vedkommende skal have Understøttelse, hvad han skal have, hvormeget han skal have, og hvorledes han skal have den, ligesom ogsaa Kommunalbestyrelsen er i Stand til at indsætte ham i et Asyl eller lignende Anstalt. Jeg skal i øvrigt ikke dvæle yderligere derved, thi alt, hvad der kan være at sige paa det Punkt, er jo allerede udførlig drøftet, og jeg har ogsaa haft Lejlighed til at fremsætte mine Ansøgninger derom under Fattiglovens 2den Behandling. I Virkeligheden er der ikke i den Henseende foregaaet nogen Forandring med dette Lovforslag, det er ikke blevet bedre og ikke rigeligere end den Gang, og med Hensyn til Forfællingen paa Fattighjælp er der ikke foregaaet det allermindste. Vedkommende er ligesaa afhængig i dette Øjeblik efter dette Lovforslag, som han var efter det andet; han er lige saa fuldt lagt i Kommunalbestyrelsens Haand her som efter det gamle Forslag. Heller ikke skal jeg omtale den Diskussion, der tidligere har været ført angaaende den Vedkommendes Valgret. Jeg skal erkende, at dette Lovforslag i formel Henseende er affattet saaledes, at det ikke paa den Maade som Fattiglovsforslagets gamle § 64 ligefrem er et Slag i Ansigtet paa Grundloven, men i Realiteten er den Understøttelse, her gives, ikke væsentlig eller rettere slet ikke forskellig fra det, der foreslaas i Fattigloven og ikke forskellig fra det, der findes for de Personers Vedkommende, der staa under Fattigvæsenet. — I Slutningen af § 6 har man truffet den Bestemmelse, at hvis den vedkommende forøder den tilstrækkelige Underholdning, han faar, skal denne høre op. Jeg vil spørge, hvorledes skal det gaa, naar den vedkommende ikke forøder sin Underholdning, men denne aldeles ikke slaar til? Det indeholder Lovforslaget ingen Bestemmelse om. (Holch: Han skal have det fornødne). Ja, naar jeg bare faar det at vide, hvorledes det skal gaa til, saa forlanger jeg ikke mere. Det er altsaa Meningen, at hvis han ikke forøder sin Underholdning, men i det hele taget lever et ordentlig Liv som en jævn borgerlig Mand, og Underholdet dog ikke slaar til for mere end det halve Ar, saa kommer han og faar lige saa meget til for det næste halve Ar. Ja dersom det bliver udført i Praksis, saa vil det betydelig forbedre den humane Side af Forslaget, men jeg betvivler, at det just vil gaa saaledes til, som det ærede Medlem tror. Ganke vist staar der ikke noget derom i Forslaget, og der staar ikke, at han skal paa Fattigvæsenet, hvis han

bruger sin Understøttelse paa kortere Tid, i en Brøddel af Aaret, uden at han kan staaes at have forødet den, men nu hører jeg, det er Meningen, at han saa skal have mere. Der staar ikke noget derom i Forslaget, men nu hører jeg det. — I Slutningen af sidste Stykke i § 6 er der en Bestemmelse, som jeg til en vis Grad kan være stolt af, da den synes at være bnaaget over, hvad jeg gjorde gældende ved 2den Behandling af Fattiglovsforslaget. Jeg kan dog alligevel ikke saa lige hengive mig til Beundring derfor, thi medens det i og for sig er ganske rimeligt, at man, naar man staar med en bestemt Understøttelse og en bestemt Sum, da kan sige til den vedkommende: Denne Sum faar Du, og saa kan Du gifte Dig eller lade være, men Du faar ikke mere — medens dette i og for sig er en rimelig Ting, saaledes som det staar, og saaledes som det fulgte af det Forslag, vi indbragte, forekommer det mig lidt vanskeligt, for ikke at sige komisk, at den vedkommende Mand kan gifte sig og føre sin Hustru ind i Asyl et og blive der, hvis de kunne nøjes med 1 Portion — saa er det godt — men, hvis de skulle behøve 1 Portion hver, skulle de bægge paa Fattigvæsenet. Dette lader sig naturligvis gøre, men ærede Medlemmer maa dog indrømme, at denne Bestemmelse kan give Anledning til, at man modtager Forslaget med et lille Smil. Det staar her altsaa, Dog, alt dette skal jeg ikke opholde mig ved, thi, som jeg begyndte med at sige: Paa alle disse Punkter kan der jo være Tale om en Forhandling, et yderligere Arbejde, som muligens kan bringe en Overensstemmelse til Veje, angaaende alle disse underordnede Punkter, men paa det, der er Hovedsagen, det, som jeg begyndte med, det, at dette Lovforslag aldeles ikke giver nogen som helst anvendelig Regel, om hvilken Forslagsstillerne ere i Stand til i dette Øjeblik at sige, hvad den kommer til at gaa ud paa, det, at intet Menneske kan sige, hvad der vil ske her i Landet, naar dette Lovforslag bliver til Lov, det er den afgørende Indvending mod Lovforslaget, og det er det, der gør, at jeg maa sige, at som Lov betragtet er denne den umuligste, som jeg nogen Sinde har set. Personlig kan jeg jo som Medforslagsstiller til et Alderdomsforfølgelsesforslag ikke andet end føle en vis Tilfredsstillelse ved den Virkning, dette Lovforslag har gjort, baade her i Tinget og anden Steds, thi det er jo tydeligt og aabenbart for enhver, at der er kommen en Spænding paa denne Sag, som man ikke tidligere har mærket noget til. Den Tilfredsstillelse have vi altsaa, at denne Sag